kes mitte ei tahtnud ni usſinaste jooſta, ka hulgaliste wangi woetud. Pärraſt jaggas meie üllem Kinral omma wägge neljaks oſſaks, et ta iggalt polelt woiks Turkide wasto hakkata, ja neid enneſe keskele ſada. Ja ſe olli üks õige imme luggu et ſe temmalegi nenda ka korda läks omma piſſokesſe hulgaga keik ſedda ſuurt Turki wägge nenda keskele ſada et neile muud ülle ei jänud, kui et pidid ſurrema, ehk wangi woetama, ehk rahho palluma. Ja ſe ſündis nenda. Turkide wäggi olli tännawo arruſt palju ennam kui ſadda kord tuhhat ſõamehhi. Nende ſurem wäggi olli üllema Kinrali ehk ſuur-Witſiri jures leris, teiſed ollid läkkitatud omma Ma liñnadele abbiks ja kaitsmiſeks, ja teiſed ollid ennaſt laiale añnud ja püüdſid meie rahwaſt keelda et nemmad ei ſaaks kaugemale ette tungida. Agga meie üks Kinral

Kinral Kamentskoi nimmi, olli omma riggimentidega, kõrwa teed läinud, ja ſedda wiſi Turkide ette joudnud. Eeſamma juhtus ſiis ühhe ſure hulga Turki peäle, kes Witſiri jure piddid minnema, ja temma ſõa wäele mona wima. Wiis tuhhat mona wankrid õõldakſe olnud ja kakskümmend wiis tuhhat meeſt neid hoidmas. Nende peäle hakkas meie Kinral Kamentskoi omma rahwaga, ja kui ta ühhe jonega nende peäle aias, ja püſſide ja tükkidega nende ſekka laskis, hakkaſid nemmad kül esſite ello poleſt wasto, agga pärraſt ei woind nemmad ennam parrata, jätſid keik mahha, ommad ſured tükkid, wankrid, lippud, telgid, ja mis neil agga olli, ja piſtſid jooksma. Need ſured Kannonirid, kenne peäle ni ſuur lotus olli olnud, ollid need eſſimeſſed, kes tükkide-wankritte eeſt hooſte trengid katki leikaſid ja ärra jookſid.

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1775, lk. 20